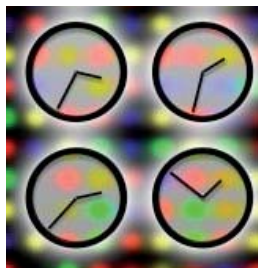

Hola, amic i amiga!

Et convidem a llegir i reflexionar el document marc sobre el lema d'enguany que ha elaborat l'equip de Pasqua. Atura't, busca un temps per a tu i llegeix aquest escrit amb una altra mirada, més acurada, més atenta, més personal.

Ja ho veurem..., potser demà..., ja diré alguna cosa..., més tard..., algun dia..., ara no tinc temps...

Ben segur que són paraules que has sentit o has pronunciat moltes vegades amb relació a situacions o aspectes quotidians de la vida. Però, potser també, en coses que van més a fons, que et qüestionen i comprometen com a persona o bé que comprometen els altres. En certes ocasions les teves decisions o indecisions impliquen les persones que t'envolten o, fins i tot, persones que no coneixes.

Avui, la nostra societat està fortament marcada per una situació de crisi econòmica i financera. Aquesta situació contribueix a multiplicar la sensació d'incertesa i desconcert davant el futur que envaeix una bona part de les persones del nostre entorn. A més, la intensitat, extensió i profunditat de la crisi que patim està generant un increment seriós de la pobresa. Apareixen i es consoliden noves pobreses i s'han fet cròniques altres situacions carencials que venien de temps enrere.

Segur que en la teva vida t'has trobat en moments en què cal decidir, triar, concretar, fer un pas endavant, actuar... Viure la Pasqua pot ser per a tu una oportunitat per trobar motius de fons per decidir, per triar, per concretar, per fer un pas endavant, per actuar, per acceptar el repte de viure i de veure la teva vida i la realitat d'una altra manera. Tu, com a jove, tens molt a dir amb relació a la situació del món i de la societat. El testimoni d'altres persones et pot animar a fer aquest primer pas. Cadascú té el seu moment per decidir-se, però quan ens decidim alhora pot ser causa d'acció, de rebellia, de protesta, de canvi...

ÉS ARA ARA

L'opció és a les teves mans. Pots fer que el temps vagi passant sense més, limitant-te a «sobreviure», i amb el perill que no visquis la teva vida, sinó que siguin uns altres (persones o coses) els qui la visquin per tu. Arrisca't a pensar, a cercar, a dubtar... No visquis en un continuat aplaçament de les decisions. Avui el temps és un bé molt preuat, no deixis que passi sense més, omple'l de sentit, omple'l d'amor fet compromís concret amb els que t'envolten, amb tu mateix/a...

En l'actualitat utilitzem una única paraula per parlar del temps. Els antics grecs tenien dues paraules per parlar-ne: El «cronos» i el «kairos». La primera, el cronos, fa referència al temps cronològic i seqüencial. És el temps del rellotge, el temps que es mesura. La segona, el kairos, és l'experiència del moment oportú, és temps en potència. Tots experimentem en la nostra vida la sensació que ha arribat el moment adequat per fer alguna cosa, que ja podem prendre una decisió determinada, que ara tenim l'oportunitat de començar, d'actuar...

Si mirem Jesús de Natzaret i la seva opció de vida, les preguntes pel sentit de la justícia, el dolor, la donació als altres, la felicitat... poden començar a explicar-se en la coherència de la seva vida i la mort en creu com a conseqüència de les seves opcions per allò que ell va anomenar «Regne». El «Regne» va ser per a Jesús el seu gran anhel. Jesús va ser un impulsor d'una nova manera d'entendre i viure l'experiència de Déu, la convivència humana i, en definitiva, la construcció del món. Ell ja ho està experimentant i convida a tots a compartir la seva experiència: Déu s'està introduint en la història humana. És el millor que ens podia succeir. «El regne de Déu és a prop (és ara!). Canvieu de manera de pensar i creieu en aquesta bona notícia».¹ És un Jesús que es desmarca del que mou la seva societat, que provoca, que és conflictiu i crític, que ofereix la bona notícia d'un Déu Pare-Mare «Abba».² La Pasqua és un kairos per prendre en consideració aquesta opció de caminar amb esperança activa, inquieta, que empeny cap a un futur amb sentit, cap a una utopia³ possible, tot vivint, actuant i sentint d'una manera veritablement humana en el món d'avui.

1 Jesús repeteix aquesta frase moltes vegades en els evangelis (per exemple, Mc 1,15). El Regne de Déu es pot definir com el centre del missatge de Jesús. Es tracta de la recapitulació del que Jesús va voler transmetre, de l'essència del seu missatge. Allò que és central per a Jesús no és Déu, sinó el Regne de Déu. Dit d'un altra manera, allò que és determinant per a Jesús no és que la gent sàpiga qui és o com és Déu, sinó on i com cada persona es pot relacionar amb ell. El Regne de què parla Jesús es realitza donant vida, dignitat i felicitat a totes les persones.

2 «Abba» és una paraula de la llengua aramea que utilitzaven els infants per dirigir-se al seu pare. Amb aquest mateix terme Jesús es dirigia a Déu. Un Déu «papà», quasi com el balbuceig d'un infant que tot just sap pronunciar el nom del seu pare. El nom Abba ens fa propera la figura enigmàtica de Déu, ens parla d'un Déu casolà i proper, que no pot fer altra cosa que estimar.

APASSIONAR-SE

Moltes persones, molts joves, viuen apassionats per la vida, pel Regne, i s'han posat en camí, s'han posat a somniar un altre món, una altra església, un altre... possibles, i han començat a treballar-hi. Segur que tu també ho has experimentat algun cop i t'has donat una altra oportunitat per viure la teva vida amb passió. Per viure, no n'hi ha prou amb passejar l'existència per aquest món. No és suficient deixar-se portar i estar a gust. Fa falta molt més. Riure amb veritable alegria i plorar quan toqui. Estimar, en el bo i en les dificultats. Trobar motius profunds i autèntics per avançar.

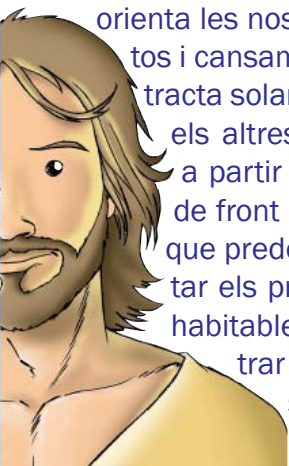

Construir allò que perdura o almenys intentar-ho. No tenir por del fracàs, sinó de quedar-se assegut. Tenir metes que de debò mereixin la pena. Deixar-se captivar pels sons, aromes, colors, històries i projectes del nostre món. Això és viure amb passió. El gran problema del nostre món no és la limitació, que aquesta la tenim tots (cadascú la seva). El problema és el conformisme: instal·lar-nos massa aviat en realitats que ens agraden, encara que no ens

omplin. És satisfer-nos molt ràpidament amb un afable benestar en lloc d'aspirar a la plenitud. És viure en la dinàmica del «depèn», «això mola», «de bon rotllo» en lloc de deixar-nos remoure per opcions i camins que ens treuen de les fronteres més habituals. És viure en bombolles confortables encara que incompletes. No et quedis esperant darrere la teva porta sense gosar sortir a la intempèrie del món. Deixa't interrogar pel testimoni de tantes persones que no s'han quedat «a casa» i han estat capaces de sortir; Maria de Natza-ret,⁴ Marcel·lí Champagnat i tants d'altres, coneguts i anònims. Com ells, apassiona't per la vida, mira més enllà i deixa't sorprendre, inquietar, emocionar, captivar o esglaiar per la vida (la teva i la dels altres) sempre nova.

Jesús va viure apassionat per la vida i a la Pasqua celebrem aquest apassionament. La resurrecció de Jesús ens descobreix, primer de tot, que Déu és un Pare apassionat per la vida dels homes i les dones. Déu és algú que posa vida on hi ha mort, algú que genera vida on els homes la destruïm. Celebrar i viure la Pasqua és posar-se en aquest dinamisme. Aquesta passió hem d'iniciar-la en el nostre propi cor. Des de l'interior mateix del nostre cor anem decidint el sentit de la nostra existència. La fe en el ressuscitat ens ajuda a ser també «ressuscitadors» i

orienta les nostres energies cap a la vida, superant covardies, mandres, desgast i cansaments que ens podrien tancar en una «mort» anticipada. Però no es tracta solament de revivre-ho personalment. Si vius aquesta passió, ajudaràs els altres a viure apassionats. És viure-ho en clau comunitària, de grup, a partir dels valors de compartir, la compassió i la tendresa, que xoquen de front amb les actituds d'individualisme, de competència i d'acumulació que predominen en el nostre entorn. Resulta de vital importància per afrontar els problemes del món en què vivim i perquè els pobres trobin un lloc habitable en «un món sense llar». En aquest sentit, Jesús, a més de mostrar un Déu que viu apassionat, ens mostra també un Déu compas-siu. L'experiència de la compassió⁵ va ser el punt de partida de l'actuació revolucionària de Jesús i el motiu que el va conduir a introduir en la història la compassió com a principi d'actuació. Tal

com narra de forma provocativa a la paràbola del «bon samarità», per Jesús la compassió no és una virtut més, és l'única manera de mirar el món, de sentir les persones i de reaccionar amb els altres de forma semblant a la de Déu. És, per tant, un principi d'acció, que consisteix a interioritzar i fer propi el dolor de l'altre per reaccionar i fer per la persona que pateix tot el que es pugui.

RESISTIR

Necessitem espais, persones, grups on es visquin l'acollida i l'amor gratuït. El món, en si mateix, té un ordre i és bell, però també és inhòspit i àrid per a la condició humana. Edificar-lo significa vetllar perquè segueixi essent el que és, conservar-lo, per continuar resistint a la tebiesa i la fredor tot creant àmbits on les persones puguem trobar humanitat i calidesa. Si mires la situació del nostre món, ben segur que hi trobes molts motius per no estar-hi d'acord, per rebel·lar-te i fins i tot per indignar-te. Resistir és oposar una força a l'acció d'una altra que tendeix a trencar una situació concreta. Davant la força de l'egoisme cal respondre amb la força de l'amor fet compromís. La resistència es concreta, doncs, en un compromís que és una necessitat urgent, un imperatiu d'humanitat, una exigència que, en cada persona, ressona d'una manera singular.

3 Segons el diccionari, una utopia és la concepció d'un ideal irrealitzable. Etimològicament, deriva del grec «u» = no i «topos» = lloc. És a dir, quelcom que no té lloc, que no existeix enlloc. Es tracta d'un ideal, un somni, una aspiració, un desig que empeny i fa avançar en l'intent de transformar la realitat. Aquí està la força de la utopia, el seu sentit més profund, un somni que es construeix a cada moment i que algun dia es tornarà en brillant realitat. Leonardo Boff, teòleg brasiler, diu que una societat no viu sense utopies, és a dir, sense un somni de dignitat, de respecte a la vida i de convivència pacífica entre les persones i pobles. Si no tenim utopies, ens empan-tanem en els interessos individuals i perdem el sentit del viure en comú.

4 Maria de Natza-ret és model i referència per a moltes persones que se senten maristes. El darrer Capítol general convida tots els maristes, continuadors del somni de Marcel·lí, a sortir de pressa vers una nova terra.

5 La compassió és la manera de ser del Déu de Jesús. La compassió (patir amb) és un sentiment a través del qual es comparteix el sofriment de l'altre. A diferència de la pietat o l'empatia, la compassió implica la voluntat d'implicar-se per tal d'alleugerir el dolor de l'altre. I aquesta és la manera de ser de Déu i la forma en què actua Jesús.

ACTUAR

La resistència només té sentit quan s'actua.⁶ La passió i la compassió són dues claus decisives per resistir i actuar a l'estil de Jesús per ser homes i dones feliços i per fer un món, una societat, un entorn diferent i millor per a les persones que t'envolten i per a tantes altres persones anònimes que esperen que facis el primer pas. El compromís és una manera de dotar de sentit la vida, una forma d'expressar la pròpia personalitat en el món i de deixar-hi petjada. No es pot, però, enganyar ningú: comprometre's no és un joc, ni un passatemps. És feixuc, en ocasions, ingrat, però és un mode de dotar de sentit la pròpia vida i també és contribuir, modestament, des de les pròpies capacitats, en l'obra del món, en la construcció d'una gran llar on sigui meravellós viure-hi. Però, quan és el cor qui et crida a moure't i comprometre't des de l'amor amb els altres, és un regal meravellós, que et fa pertànyer a alguna cosa i fer-la teva, estimar i sentir que la teva acció és també una petita obra d'amor. Sense adonar-te'n formes part d'un projecte, d'un somni que et supera però que, al mateix temps, és concret i real: la construcció d'un món millor, la construcció del Regne.

Celebrar i viure la Pasqua és deixar-se sorprendre per tal d'acollir el kairós que arriba de l'Evangeli, és deixar-se trobar pel Déu de Jesús sempre nou, és un repte a viure la vida amb intensitat, donant-se, gaudint, estimant, resistint, actuant, des d'ara. Cors joves, cors nous per a no restar passius i per comprometre's en la transformació del món. Aquest kairós t'ajuda a veure la realitat en positiu i t'empeny a deixar empremtes de vida a la gent que passa pel teu costat. Però «la Pasqua» no són només els quatre dies a les Avellanes, són els teus descobriments i vivències, que resten dins teu si has anat a fons en els processos que has viscut abans i durant la Pasqua, en el teu dia a dia.

S Stéphane Hessel (nascut a Berlín l'any 1917 però de nacionalitat francesa), diplomàtic, ambaixador i antic membre de la resistència francesa contra el nazisme, és l'autor dels llibres *Indigneu-vos* (2010) i *Comprometeu-vos* (2011). En una reflexió als joves defineix el terme «resistir» i els diu: «Reflexioneu sobre el que us indigna i us escandalitza i, quan ho hàgiu descobert, intenteu saber com actuar i en concret com lluitar-hi en contra».

Mira, aprofita, descobreix..., capbussa't en la teva quotidianitat per poder gaudir cada dia de la Pasqua. El teu grup, els teus animadors..., els altres poden ajudar-te. Que aquestes línies t'acompanyin i et serveixin per pensar i pregar aquests mesos. Et poden motivar a venir preparat «a fons». Si coneixes algú a qui l'interessi, passa-ho!

T'esperem a les Avellanes per primavera, per gaudir de la Pasqua!
Una forta abraçada!

L'equip de Pasqua 2012

